

”ISKEVÄ TYRMÄYSANNOS – HARVINAINEN TAPAUS”

Helsingin Sanomat Ari Rädyn esikoisdekkarista *Syyskuun viimeinen*

ARI RÄTY
Varjomies

TAMMI

ARI RÄTY

Varjomies

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

HELSINKI

© ARI RÄTY JA KUSTANNUSOSAKEKYHTIÖ TAMMI 2018
ISBN 978-951-31-9892-3
PAINETTU EU:SSA

1.

Se oli unohdettu. Nimetön.

Sen kätkijöillä oli ollut kiire; siksi merenpohjan virtausten tanssi väsytti köydet joilla se oli sidottu painoihin, ja niiden ote antoi periksi. Solmu solmun jälkeen hiertyi auki, kunnes se nousi pintaan tyynenä kevätyönä neljänneskuun kalpeassa valossa loiskauttaen vettä vaihteasti. Kuoleman makeanraskas tuoksu leijui usvassa sen ympärillä.

Jääriitteinen virta saattoi sen matkaan.

Tiheä edellisuotinen kaislikko jarrutti sen taivalta, viivytti sitä monta päivää ennen kuin koillistuuli työnsi sen vapaaseen veteen. Virta kuljetti sen väylien poikki ja karien yli lähelle pienen saaren kallioista länsirantaa. Siellä se ajautui matalaan veteen kahden pyöreäksi hioutuneen kivenlohkareen väliin ja juuttui kiinni. Se oli suojassa vasten kylmää sileää kiveä.

Kevät kypsyi kesään.

Tuuli lauloi.

Kesä toi valon, pitkät kuulaat illat ja hohtavat yöt. Tähdet katosivat vaalealta taivaalta. Juhannuksen alla puolitoista päivää puhaltanut lounaismyrsky nosti merenpintaa ja maininki irrotti sen kivien välistä. Se liukui syvemmälle mereen. Virta ei jaksanut tarttua siihen; se

vajosi. Pohjan äänettömässä pimeydessä sen muoto alkoi muuttua. Veden kylmyys viivytti lopullista muutosta mutta se muuttui, ja lopulta se kohosi pintaan.

Vielä kerran tuuleen. Vielä kerran aurinkoon.

Se lipui yhä karumpien saarten ohi, milloin aivan veden rajassa, milloin vaaksan verran pinnan alla. Virran ote heikkeni ja hajosi syvyyteen ennen kuin se saavutti kaukana siintävät ulkoluodot, mutta koillistuuli otti sen kuljettaakseen. Se kulki kevyen aallokon kämmenillä avomereren reunassa.

Rahtilaivat ajoivat kaukana ulapalla ulkoväylää seuraten. Yksinäinen vene saattoi kulkea sen kanssa hetken verran yhtä matkaa, mutta sitä ei huomattu. Sen aika valossa kääntyi loppuilleen. Ruosteista proomua työntävä avomerihinaaja ajoi ohi niin läheltä että keula-aalto tarttui siihen. Se pyöri ja kieppui, sukelsi ja kohosi pintaan, näytti lepattavan raskaassa potkurivirrassa aivan kuin hitaat liekit olisivat leikkineet sen kanssa. Hinaajan miehistö oli keskittynyt löytämään sisääntuloväylän pään, ja alus ajoi ohi. Koneen raskas jyminä vaimeni. Potkurivirta hellitti.

Se huojuu verkkaisesti hidastuvassa pyörteessä. Yksinäinen lokki huomasi sen mutta kaartoi yli. Se vajosi hitaasti. Auringon valo sen ympärillä oli käynyt yhä kalpeammaksi kun se tervehti päivää ja paistetta viimeisen kerran. Se hyvästeli avoimen taivaan.

Meri otti sen syliin.

2.

PeeWee makasi selällään sileäksi hiotulla betonilattialla ja katseli yläpuolellaan kulkevaa metalliputkea. Kivun syke toisti pulssin hidastuvan tahdin. Viininpunais-
ten kenkien korot olivat leikanneet hänen rintaansa, vatsaansa ja kumpaankin reiteen epäsäännölliset rivit puolipyöreitä painaumia. Verta ei ollut valunut paljon. Se vähä mitä oli, näytti hämärässä tummalta.

Nuori nainen oli pukeutunut ja työntänyt korkokengät valkoiseen kangaskassiin. Hänellä oli tiukat farkut ja tasapohjaiset leveänauhaiset Converset. Hänen nilkkansa olivat paljaat. Pitkä luonnollisen musta, latvoista kihartuva poninhäntä laskeutui ristiselkään saakka.

”Tota, PeeWee.”

”Ghi-ta”, PeeWee vastasi ja virnisti nopeasti. Ärtymys häilähti tytön kasvoilla, mutta hän ei sanonut mitään. PeeWee nousi tukea ottamatta istumaan. Iho taittui ohuille rypyille kireiden vatsalihasten päällä; kipu säkenöi ruhjeista.

”Tota... Se mitä sovittiin maksusta?” nainen kysyi ja kosketti hiuksiaan.

”Joo, totta kai.”

PeeWee kiepahti jalkeille. Viileä ilma sai hänen paljaan ihonsa värähtämään. Huoneen nurkassa seisoivat ras-

kas pöytä – muita kalusteita jalkalampun ja yksinker-
taisen tuolin lisäksi ei ollut. Hän avasi pöydän laatikon,
poimi käteensä pussillisen valkoisia soikeita pillereitä ja
ojensi ne naiselle.

”Se oli neljä hunttia. Me sovittiin”, Ghita sanoi. Hänen
äänensä oli kireä.

PeeWee naputti etusormellaan muovipussia. ”Sä saat
noista ryyneistä kymmenen kertaa sen. Vähintään.”

”Mut kun me sovit–”

”Et sä kuullu?”

Ghita veti syvään henkeä. ”Kun mä en käytä mitään
lääkkeitä. Mitä mä näillä teen?”

”Myyt pois.”

”Kenelle? En mä tunne sellasia ihmisiä. Jossain ka-
dunkulmassako mun pitäis näitä kaupitella. Ihan totta,
PeeWee. Me sovittiin.”

Ghitan alaleuka vapisi itkua enteillen. Hänen kätensä
tärisivät. Katse näytti kostealta ja tummalta. PeeWee
sulki silmät. Hän otti pakastepussin Ghitan kädestä ja
palautti sen laatikkoon. Sileät setelit liukuivat hänen sor-
miensa välissä.

”Siinä. Neljä hunttia, ja pari lisää pahasta mielestä.”

”Mä otan vaan sen neljä.”

PeeWee tarttui kevyesti naisen olkavarteen.

”Mä haluan maksaa: hyväksy se.”

Ghita väisti katsetta. ”Okei. Kiitos.”

”Kiitos itelles”, PeeWee sanoi ja nyökkäsi.

”Soittele jos haluat tavata. Moikka.”

PeeWee saattoi naisen ulko-ovelle, sulki oven hänen
takanaan sanomatta enää mitään. Takapihan viileä ilma
työntyi eteiskäytävään ja sai PeeWeen kavahtamaan.
Se haisi jätteiltä. Hän salpasi oven, sulki varmuuslukon
ja turvaketjun, käänsi kiinni raskaat pulttilukot jotka

estivät avaamasta metalliovea väkivalloin. Tytön varjo häivähti ovikameran pienessä mustavalkonäytössä. PeeWee nousi portaat puoli kerrosta ylemmäs pieneen huoneistoonsa – asunto oli osa talossa kauan sitten toiminutta metalliverstaan varastoa. Holvimaisen katon alla oli hiljaista. PeeWee kallisti päätään ja antoi omalta kuumalta hieltään ja naisen hajuvedeltä ja kenkien nahalta tuoksuvan ilman täyttää verkkaisesti keuhkonsa.

Jokin oli väärin.

PeeWee astui kapean ikkunan sivuun ja raotti sälekaihtimia sen verran että näki ulos. Kadun reunassa seisovasta mustasta Mercedeksestä nousi raskastekoinen mies hetkeä ennen kuin Ghita käveli lantio keinuen auton ohi. Mies hymyili kysyessään tältä jotakin. Ghita hymyili takaisin ja ravisti hiuksiaan, kääntyi osoittamaan tulosuuntaansa – kenties kohti PeeWeen porttikäytävää, kenties vain kauemmas samalle kadulle. Mies kiitti päätään nyökytellen. Ghita jatkoi matkaa. Mies katseli auton vieressä hänen peräänsä, tuijotti kiharaa poninhäntää ja keinuva takapuolta kunnes ne katosivat kadunkulman taa. Mies istui autoon. Mercedes nytkähti eteenpäin, sen etupyörät kiertyivät tiukasti vasemmalle ja se kaartoi ulos ahtaasta taskuparkista. PeeWee tunnisti kuljettajan kasvot kun tämä katsoi olkansa yli varmistaakseen ettei kääntyisi kenenkään eteen. Mercedes keinahti ajokaistalle ja katosi.

PeeWee antoi sälekaihtimien painua kiinni. Kaksi miestä Mercedeksessä – he olivat tulossa. Ennemmin tai myöhemmin.

Hän halusi suihkuun.

PeeWee katseli itseään pitkään kylpyhuoneen peilistä ennen kuin astui suihkukaappiin viileän veden alle. Hän ei ollut koskaan kysynyt miltä naisista tuntui kävellä hänen punotun ja kiristetyn köyden kierteitä muistuttavan

vartalonsa päällä kun korot leikkasivat hänen ihoaan jokaisella lyhyellä askeleella tai venyttivät sen repeämäisilleen aina nilkan horjahtaessa. Ajatus sai hänen vatsanpohjansa värisemään. Hän siirsi kätensä suihkutermostaatin säätimelle ja sammutti kuumotuksen kylmällä vedellä.

PeeWee kuivatteli hetken ennen kuin tarttui puhelimeen. Vesipisarat helmeilivät hänen kivistäväällä ihollaan.

Hälytysääni ehti kuulua neljä kertaa.

"Joo?"

PeeWee olisi tunnistanut syvän matalan äänen unissaankin. Hänen niskaansa kihelmöi. Hän irrotti kylpypyyhkeen vyötäisiltään ja nosti sen olalleen. "Miten menee?"

"Loistavasti. Itelläs?"

Hän yritti kuulostaa tyyneltä. "Pulssi tuntuu ja vituttaa."

"Mitä uutta?"

"Riian pikkuväki on löytäny mut."

Hetken ajan kuului vain raskas hengitys.

"Ootsä varma?"

"Mä tunnistin niiden kuskin. Ne venas kadulla kun Ghita kulki ohi."

"Ghita... Se korkokenkämimmi?" Hagman kuulosti huvittuneelta.

"Se."

"Mitä mieltä sä olet niistä?"

PeeWee hengitti syvään.

"Mä haluan odottaa."

"Odottaa?"

PeeWee tiesi Hagmanin arvostavan hänen mielipidettään. Se ei tehnyt asioita helpommiksi – hän ei kaivannut vastuuta päätöksistä jotka eivät todellisuudessa olleet hänen vallassaan.

Hän vaihtoi painon jalalta toiselle.

”Ei ne uskalla alkaa mesota. Ne yrittää neuvotella ensin”, hän sanoi.

Hagman rykäisi. PeeWee hieroi otsaansa.

”Neuvottele sitten”, Hagman sanoi, ”kunhan muistat että sun puheet sitoo meitä molempia. Kato ettet tarjoa mitään minkä ne voi käsittää sopimukseksi.”

”Mä kerron niille miten systeemit hoidetaan tästä eteenpäin, ja that’s it. Mutta.”

”Mutta?”

”Ellei ne kuuntele, mä annan niille muistutuksen. Ne on ansainnu sen.”

Hagman hyrиси vaimeasti. Oli vaikea sanoa tiesikö hän pitävänsä ääntä.

”Okei. Mutta pidä huoli ettet mene liian pitkälle. Et ennen kuin on oikea aika.”

”Totta kai. Mulla on kaikki valmiina.”

Hagman naurahti. ”Epäilemättä.”

PeeWee sulki puhelimen ja pudotti pyyhkeen olkapäältään. Hän istuutui alasti lattialle ja risti jalkansa. Haavoissa tykytti tasainen kipu.

Heitä oli neljä ja he istuivat kehässä köysiin nojaten. Hiki valui. Heidän rintakehänsä kohoilivat raskaasti. Kahden tunnin kestävyystreeni ja kolmen minuutin eriin jaettu puolen tunnin sparraus – tällä kertaa kevyt koska PeeWeen nenä oli murtunut – olivat ajaneet kovakuntoiset miehet loppuun. PeeWeen suussa maistui veri ja hapan oksennus. Hänen naamaansa korvensi, mutta hän nautti olostaan, täydellisestä hiljaisuudesta syvällä mielessään. Levollisen katseen reunoilla aaltoili pimeys. Tajuttomuus ei ollut kaukana.

”Ei saatana... Hullut”, yksi miehistä sanoi viimein virnistäen. He väentäytyivät kankeasti jaloilleen, raaja

kerrallaan kuin loukkaantuneet hämähäkit. PeeWee kallistui selälleen kanveesiin. Hän pureskeli hammassuojansa puhuessaan.

”Menkää te. Pakko puhaltaa.”

Hän kosketti varovasti nenäänsä jonka yli oli teipattu leveä sidetaitos ja taitoksen sisälle muovinen suoja. Hänen molemmat silmäanalusensa olivat mustanpurppuraiset. Mustelmat olivat leviämässä silmäluomiin saakka.

”Krav Maga -jengi tulee puolelta. Jäät sä niiden tree-neihin?”

”Ei pysty.”

”Ylihuomiseen?”

”Ylihuomiseen.”

PeeWee makasi hetken liikkumatta, ajattelematta muuta kuin sydämensä raskaita lyöntejä. Kasvoissa leisku kuva kipu tuntui epämukavalta, mutta mikään ei muistuttanut olemassaolosta yhtä järkähtämättä kuin tuska. Hän nousi jalkeille ja pukeutui marjapuuron väriseen monta numeroa liian isoon huppariin, jonka helma laskeutui melkein puoliväliin reisiä kuin huonosti istuva mekko. Hän astui ulos kehästä koskettamatta köysiä, veti hupun hartioiltaan pään yli kääntyessään kohti pukuhuonetta. Käytävä oli pimeä lukuun ottamatta muutamia himmeitä lamppuja katonrajassa. Jossain kohisi viemäriputki. Vuoronsa alkua odottavien ihmisten äänet kantautuivat vaimeina salin puolelta valojen alta.

PeeWee pysähtyi. Rypisti otsaansa.

Haistoi ilmaa uudelleen.

Tuoksu oli naisen. Se ei kuulunut tähän halliin, ei tähän käytävään. Hän jatkoi eteenpäin, sisään ovesta. Kaksi jyrkevää miestä seisoi oviaukon molemmin puolin. PeeWee osoitti huomanneensa heidät mutta kulki välinpitämättömästi heidän ohitseensa.

”Ahoi”, nainen sanoi viileästi hymyillen.

”Ahoi”, PeeWee vastasi.

”Istuisitko alas”, nainen sanoi venäjäksi. PeeWee istuutui puupenkkiin kulmaan vinosti naista vastapäätä. Miehet jäivät seisoskelemaan pukukaappien väliin. Pee-Wee sulki hetkeksi silmänsä, nielaisi, hengitti. Hän antoi käsien levätä rentoina reisien päällä kämmenet ylöspäin. Hän haistoi miesten deodoranttiin ja partaveteen ohennetun hien, heidän ihonsa ja vaatteensa ja hormoninsa, heidän kätketyn pelkonsa. Hän tiesi pystyvänsä tappaamaan heidät paljain käsin.

”Miten olet voinut?” nainen kysyi.

”Loistavasti, Natalia, kiitos kysymästä”, PeeWee vastasi suomeksi. Hän tiesi naisen ymmärtävän.

”Et näytä siltä.”

PeeWee hymähti. ”Oli kova päivä hipiälle. Mutta sä olet täydellisen ihana kuten aina, Na-ta-li-a.”

Se oli totta – latvialainen oli ylväs ja tyrmäävän kaunis vaaleaverikkö. Hän ei arastellut korostaa huikeaa vartalooaan vaan pukeutui niukkaan ja lyhyeen; sitä paitsi hän käytti ihonvärisiä saumallisia sukkia, mikä säväytti Pee-Weetä aivan erityisesti. Hänen täydellinen kuulus ihonsa hehkui pukuhuoneen hämärässä.

”Tuhma poika.”

Natalia sanoi jotakin latviaksi ja keinautti päätään. Miehet vetäytyivät ääneti pukuhuoneesta, sulki oven perässään. PeeWeen nenästä karkasi kudosten nesteen laimentama verinoro. Hän pyyhkäisi ylähuulensa ja päätti olla hymyilemättä enää. Natalia nousi keinahtaen jalkeille, astui pukuhuoneen poikki ja istuutui PeeWeen viereen. PeeWee huokaisi syvään. Natalia risti säärensä. Sileä ihonvärisen lycra liukui pehmeästi jalkojen välissä. PeeWeen nyrkkeilyhousujen etumus pullistui

teltaksi mutta hän ei tehnyt elettäkään peittääkseen itseään.

Natalia hymyili.

Hän mittaili katseellaan PeeWeen kasvoja, tutki hentoja puolikuun muotoisia arpia hänen rintakehässään ja vatsallaan. Hän tiesi mikä ne oli aiheuttanut.

”Sinulla on vaaralliset harrastukset.”

”Ei murtuneeseen nenään kuole”, PeeWee sanoi. Hän oikaisi selkensä ja nojasi vasten pukukaapin kylmää metalliovea.

”Voi kuollakin. Jos saa vahingossa kengänkoron kurkkuun.”

PeeWee likisti nenänsä yli teipattua suojaa etusormella ja peukalolla. Hän tuhahti vaimeasti.

”Olenko kertonut, että olen tappanut miehen sillä tavalla? Se oli virolainen rotta, poliisin vasikka. Potkaisin sitä niskaan. Korkeus tuli suusta ulos.”

Natalia poimi kullatusta rasiasta pitkän ohuen savukkeen ja sytytti sen tulitikulla, poltteli ääneti. Savu tuoksui konjakilta. Hän hymähti PeeWeen erektiolle mutta ei huomauttanut asiasta. PeeWee rentoutui. Natalia oli latvianvenäläisen KGB-upseerin tytär; edesmennyt isä oli tehnyt omaisuuden romumetallikaupalla, puna-armeijan aseilla, uhkapeleillä ja suhteillaan. Hän oli ehtinyt laajentaa toimialaansa paritukseen ja huumebisnekseen ennen kuin oli riitaantunut liikekumppaniensa kanssa. Natalian äiti joka oli syntyperäinen latvialainen, oli säilyttänyt miehensä kuoltua romumetallikaupan kulissina – ja koska hän oli monin verroin älykkäämpi ja diplomaattisempi kuin upseerimiehensä, hän oli kyennyt mukautumaan toimialan muutoksiin ja vakiinnuttamaan siinä asemansa.

”Mitä äidillesi kuuluu?” PeeWee kysyi enemmän ärsyttäkseen kuin mielenkiinnosta. Hän tiesi että Natalia otti

käskyt vastaan äidiltään vaikka antoikin ymmärtää olevansa itsenäinen ja riippumaton.

"Hyvää, kiitos kysymästä", nainen vastasi. Hymy ei ulottunut hänen silmiinsä eikä kuulunut äänestä. "Hämällään hän kyllä on. Teille on maksettu sopimuksen mukaan, ajoissa ja sovittu summa. Siitä huolimatta me emme ole kuulleet tullista mitään."

PeeWee virnisti puolella naamalla. Se sattui.

"Kerro äidillesi ja veljillesi vielä kerran: mitään sopimusta ei ole. Teille on maksettu takaisin, ja korkojen kera. Me emme jatkossa veloita teitä, eikä kukaan aiheuta teille hankaluuksia. Te taas ette puutu asioihin jotka eivät teille kuulu."

Natalia ei sanonut mitään. Häikäisevän sinivihreät silmät olivat kylmät ja tyhjät. Hän laski kätensä PeeWeen reidelle, koukisti sormiaan. Nyrkkeilyhousujen liukas kangas rypytyi viuhkaksi hänen kynsissään.

"Ymmärrätkö sinä kuka teillä on vastassanne?"

Jokin hehkuvan kuuma ja hyytävän kylmä käännähti vasten PeeWeen rintaa. Hänen selkäänsä tatuoitu merenneito värisi aivan kuin olisi tuntenut sen lantionsa takana. Ehkä se tunsikin.

"Mitä ikinä meitä tulee vastaan, me syötetään se koirille."

"Syötätte koirille? Älä viitsi puhua tuollaisia – kuulostat pikkupojalta."

"Ai."

"Oletko saanut vieraita Moskovasta? Moskova on pelkkä neuvottelukysymys. Älä hätäännä."

"Vai hätäännä", PeeWee huokaisi. "Sulle, herkkupeppu, mulla ei ole enää mitään sanottavaa."

Hän nousi jalkeille. Virnistys karkasi hänen kasvoilleen vaikka se teki kipeää.

"Istu alas."

PeeWee sävähti.

"Älä viitsi."

"Istu alas. Jos etsit hankaluuksia, niitä löytyy läheltä ja nopeasti."

"Aaa..."

Kuuma kylmä raivo hyökyi vasten PeeWeen kurkunpäättä. Se kirskuu paljasta metallia hänen korvissaan. Hän antoi sen tulla.

Hänen suussaan maistui veri.

"Hyvä. Hyvä on."

"Rauhoitu."

"Käske ne vitun tataarit tänne", PeeWee kuiskasi käheästi.

Natalia empi.

"Käske ne tänne."

"Istu alas nyt, tähän viereen. Älä hermostu."

Sekunnin murto-osan PeeWee harkitsi ratkaisevansa asian lopullisesti. Tässä. Nyt. Natalia ei tahtonut paljastaa sisintään mutta hänen silmäteränsä ja sieraimensa laajenivat ja hän pidätti hengitystään. Hänen edessään seisovasta runnellusta miehestä huokui tappava viha. Kuolema tuijotti häntä silmiin.

"Älä."

PeeWeen silmät kapenivat säkenöiviksi viilloiksi. Tais-
telunnälkä kiristi hänen lihaksiaan, joka ikistä hermonpäättä. Merenneito vapisi raivosta hänen selässään. Hän oli silmänräpäyksen päässä menettää itsehillintänsä – yksi väärä sana, yksi väärä ele.

"Älä. Ole kiltti."

Ei väärää sanaa. Ei väärää elettä. Natalia oli pelois-
saan. PeeWee pakotti vääntelehtivän pedon syvälle sydämeensä, kamppaili sitä vastaan kunnes sai siitä otteen.

Hänen kaulasuonensa pullistuivat. Hänen kasvonsa hehkuivat vitivalkoisina.

Vei hetken ennen kuin PeeWee pystyi sanomaan mitään. Hänen äänensä oli karhea ja käheä, ja puhuminen raastoi hänen kurkkuaan.

”Keikuttele persees takasin Latviaan. Ja sano äidillesi”, PeeWee jatkoi venäjäksi, ”että meidät kannattaa unohtaa.”

Natalia siirtyi sivuun PeeWeen edestä ja nousi jalkeille. PeeWee tuijotti kultaketjua joka kaartoi yli huolella puuteroidun dekolteen ja katosi syvälle rintojen väliin. Hän hymähti kuivasti.

”Hyvä on”, Natalia sanoi. Jos katse olisi voinut tappaa, PeeWee olisi kuollut niille jalansijoilleen.

PeeWee poimi avaimen pukukaappinsa päältä ja avasi kaapin peltioven. Jos latvialaiset aikoivat tulla, he tulisivat nyt. Merenneito odotti heitä mustat silmät hehkuen. Natalia työnsi käytävän oven auki. Hän kääntyi ovensuussa katsomaan olkansa yli tietäen hyvin olevansa unohtumaton näky, ja heilautti viehättävästi sormiaan. Kynsilakan sävy oli klassinen tummanpunainen.

”Me tavataan vielä.”

”Toivottavasti kahden ja kuumissa merkeissä.”

Natalian ilme ei jättänyt tulkinnanvaraa. ”Auf Wiedersehen.”

”Vittu joo.”

Natalia päästi oven sulkeutumaan. Se kolahti puitteisiinsa, leikkasi korkojen kopinan kuuluvilta. PeeWee odotti.

Ovi pysyi kiinni.

PeeWee pukeutui verkkaisesti jokaiseen liikkeeseen keskittyen. Krav Maga -harjoitukset olivat alkaneet – veisi helposti puolitoista tuntia ennen kuin kukaan

kulkisi käytävillä. Hän nousi, lukitsi pukukaapin ja käveli ovelle, kuunteli. Käytävä oli tyhjä, äänet kuuluivat kulman takaa. Kalpea valokiila kajasti rakennuksen toiselta puolelta. PeeWee astui epäröimättä pimeään. Hänen askeltensa lyhyet kaiut sinkoilivat seinistä. Latvialaiset olivat menneet – ulko-ovella käytävän toisessa päässä lastauslaitureiden sivussa viileni kaksi filteritömän tupakan natsaa. PeeWee kiersi lastauslaiturit, käveli parkkipaikan läpi kadun reunaan. Moottoriteltä meluvallin takaa kantautui tasainen liikenteen humina. Rekkojen renkaat lauloivat matalalta. PeeWee vetäytyi hallin seinustalle, varjoon. Puiden alla oli vielä likaista lunta.

Hän näppäili numeron ulkomuistista ja nosti puhelimen korvalleen kun kuuli sen hälyttävän.

”Joo?”

Ääni oli syvä ja karhea. Hagman kuulosti ärtyneeltä.

”PeeWee tässä.”

”Älä soita mulle enää tämän jälkeen siitä puhelimesta. Ja vaihda liittymä.”

”Ok.”

”Missä sä olet?” Hagman kysyi. Taustalta kuului tasaisen naksahdusten sarja.

”Hallilla”, PeeWee vastasi. ”Latvialaiset kävi.”

”Joo. Mä kuulin että ne oli tullut maahan.”

”Etkä viitsiny varottaa”, PeeWee sanoi. Ärtymys tykytti nielussa.

Hagman pysyi pitkään vaiti. Naksahdus loppui äänekääseen kolahdukseen.

”Mitä ne aikoo?” hän kysyi viimein.

”En mä tiedä”, PeeWee vastasi. ”Mut vanha harppu ei luovuta noin vaan. Edestä löytyy.”

”Niin mä luulen.”

"Soitanko?"

"Mitä mieltä sä ite olet."

PeeWee rykäisi. Hän hiveli muovisuojusta kasvoillaan, naputti sitä yhä kovempaa kunnes kivun aalto leimahti silmissä.

"No", hän sanoi hitaasti, "niin kun mä sanoin. Vanha harppu ei unohda eikä anna anteeksi."

"Soita sitten."

Linja katkesi. PeeWee poimi takintaskusta lompakkonsa, lompakosta kaksi paperinpala. Kummallekin oli kirjoitettu matkapuhelinnumero. Hän näppäili niistä ensimmäisen. Puhelu yhdistyi, hälytti kerran ennen kuin PeeWee katkaisi yhteyden. Sitten hän valitsi toisen numeron.

Linja aukesi hiljaisuuteen viitisentoista sekuntia myöhemmin.

"Neljä minuuttia", PeeWee sanoi.

"Selvä", naisääni vastasi.

PeeWee katkaisi puhelun. Hän repi paperiliuskat, sammutti puhelimensa ja pudotti sen takkinsa povitaskuun hävitettäväksi myöhemmin. Hänen kasvojaan jomotti.

Hän nielaisi pienen pyöreän valkoisen pillerin ja odotti liikkumatta seinän varjossa kunnes se alkoi vaikuttaa. Hänen korvissaan humisi ja hän saattoi kuulla sydämensä lyönnit. Kun hän lähti liikkeelle, hämyinen pehmeys saattoi hänen askeliaan.

”Miten kauas valosta ihmisen on mahdollista kulkea?”

Moottoritien varressa räjähtää Mersu. Matkustajan paikalta pakenee viime tingassa vaikutusvaltaiseen latvialaiseen rikollisliigaan kuuluva nainen. Rikoskomisario Hagman on hetkeä aiemmin irtisanonut liigan kanssa solmimansa yhteistyösopimuksen. Enää tulli ei tule katsomaan sen tekemisiä sormien läpi.

Syrjäisessä vankilassa istuu elinkautista mies, joka tunnetaan nimellä Syyskuu. Samalle osastolle saapuu vanki, jota Syyskuun käsketään pitää silmällä, sillä komisario Hagman ei halua vangin sotkevan liiketoimiaan. Syyskuu tottelee. Hän tietää, että Hagmania ei kannata suututtaa.

Varjomies on romaani rikollismaailmasta, sen hätkähdyttävistä lainalaisuuksista ja verkostoista sekä menneisyyden haavoittamista miehistä, jotka ovat valmiita häikäilemättömiin tekoihin peittääkseen syvimät arpensa – tai puolustaakseen rakkaitaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9892-3